

[Hanne Severinsen]

Jamen vi er heller ikke spor uenige om intentionerne. Jeg sætter bare spørgsmålstegn ved, om det er den korrekte måde at gå frem på, fordi jeg netop synes, at socialministeren anviste nogle gode veje, som vi kunne gå videre ad, og jeg synes, det ville være meget konstruktivt, hvis vi i udvalget fik set nærmere på, hvor meget vi allerede nu kan gøre med den nuværende bistandslov rundt omkring i kommuner og amter.

(Kort bemærkning).

Joanna Rønn (S):

Det er jo alt sammen en forhalingsmanøvre. Det har vi jo beskæftiget os med under sidste udvalgsarbejde. Vi så netop på, hvad der var af muligheder og barrierer, og vi har faktisk fået nogle ganske gode svar på, hvad der var af muligheder.

Jeg er enig i, at de eksisterende muligheder skal bruges, at koordineringen skal ske, og at der skal sættes fagpersonale ind til at rådgive og vejlede i disse meget svære situationer, men tilbage står en økonomisk barriere i bistandsloven, og det er den, vi skal have fjernet.

Dagmar Mørk Jensen (RV):

Jeg er af den overbevisning, at alle her i salen og for øvrigt i landet ønsker, at i de tilfælde, hvor en familie mener, den kan og tør påtage sig at pleje en patient, der er døds syg – for det er jo i reglen det, der er tale om – så bør den have al mulig hjælp.

Men i modsætning til fru Joanna Rønn synes jeg ikke, det er nogen nem afgørelse. Jeg synes tværtimod, det er umådelig svært at afveje hensynene til den syge og til de pårørende, og igen er jeg lidt bekymret, hvis man som samfund bare siger, at man betaler nogle penge, og så er det de pårørendes ansvar.

Som der står i bemærkningerne, kan kommunerne gøre meget allerede nu. De gør det også, og jeg har det bedste indtryk af, at det i hvert fald er et af de områder, hvor socialudvalgene strækker sig så langt, som der overhovedet er rimelighed i.

Derimod tror jeg nok, der kan ske en hel del på det område, der hedder forbedret samarbejde mellem sygehuse, socialforvaltninger og hjem, og det beror såmænd ikke på, at man i øjeblikket har dårlig vilje til at

gøre det, men på, at sygehusene naturligt nok prøver at læsse så mange byrder som muligt over på socialvæsenet og omvendt. Jeg har i hvert fald i mit praktiske arbejde været ude for masser af tilfælde, hvor det i virkeligheden var misforståelser, der gjorde, at tingene ikke blev gjort. Er der nogen lov, der forhindrer et ordentligt samarbejde, bør den selvfølgelig ændres, det er klart.

Så er jeg meget enig i, at der skal lægges langt mere vægt på rådgivningen til ikke mindst den syge, men så sandelig også til de pårørende, så man er rimeligt klar over, hvad det er, man går ind til. Jeg tror, at kun den, der har prøvet at skulle pleje og omgås så alvorligt syge, kan sætte sig ind i, hvor stor en belastning det er.

Men der er et andet område, hvor det skulle være relativt nemt at rette, og det er den urimelige forskelsbehandling, der er med hensyn til medicin. Selvfølgelig bør det ikke være afgørende, om man de sidste måneder ligger på sygehus eller man er hjemme, og det må der også ganske givet kunne findes en løsning på. I øvrigt var det spørgsmål fremme ved sidste behandling af et tilsvarende forslag, og ifølge Folketingstidende 1985-86, sp. 7291, blev vi lovet en undersøgelse af forholdene heromkring.

Så kommer vi til spørgsmålet om orlov. Vi er i Det Radikale Venstre af den opfattelse, at man ikke kan lovgive om orlov. Skal det indføres, må det være et overenskomstspørgsmål. Naturligvis kan man, hvis man finder det rigtigt, lovgive om dagpenge, men det er vor opfattelse, at det netop på dette område vil være forkert med firkantede regler, og vi har som nævnt tiltro til, at det er et område, hvor kommunerne vil opføre sig anstændigt.

Der er et andet område, hvor der også er brug for smidighed, og det er med hensyn til reglerne om uddannelse af hjemmehjælpere. Vi har undertiden i socialforvaltningerne haft noget besvær med at få godkendt pårørende som hjemmehjælpere i en midlertidig periode. Jeg mener at have erfaret, at de vanskeligheder skulle være overstået, og at man også i organisationerne har forstået, at selvfølgelig skal man også dér være menneskelig i den forbindelse.

Så blev det ved sidste behandling – Folketingstidende 1985-86, sp. 7290 – også omtalt, at man var i gang med nogle forsøg i Næs-